

тако ме је срамота, умрећу од срамоте ако ти кажем!»

Светац пише да је ова жена врло брзо после тога пролазећи улицом видела просјака, болесног и без ногу и рекла је себи: «Ово је створење Божије. Узећу га у кућу и неговаћу га као што бих неговала Самог Христа за искупљење мог греха!»

Кнегиња је наредила слугама да однесу просјака у њену кућу и затим га је сама неговала, прала, хранила из својих руку. То је било почетком Велике четрдесетнице. Тако је прошао пост.

И неочекивано је на Велики четвртак жена осетила у себи такву снагу, такву жељу да исповеди свој грех, да је ни не обукавши се појурила из свог дворца код светитеља. Пала је пред његове ноге и рекла: «Господ ми је послао снагу и благодат. Сад исповедам свој грех, као јеванђељска блудница, о којој се данас читало и која је свој грех исповедила пред Спаситељем.»

Светитељ каже: «Ретко кад сам чуо овакву исповест какву сам чуо из уста ове жене, угледне и горде, ретко сам видео сузе какве сам видео код ње!»

За добра дела Господ човеку дарује покајање. Никад не смемо да очајавамо. Исти овај светитељ каже: «Неки човек се одао пороку које нико никако није могао да се избави. Много пута се исповедао и кајао и опет је падао у њега. На крају је овај човек дошавши у цркву рекао: «Господе, ако ми опростиш, Тебе самог узимам за сведока на Страшном суду да никад нећу поновити овај грех!» И изговоривши овако страшну заклетву грешник је изашао из храма. И поново је згрешио.

Али није пао у очај, већ је пожурио у цркву, пао је пред икону Спаситеља и почео да се каје. И тако је, пред иконом и умро.» «И ево,» каже светитељ, «шта ми је било откривено: демони су опколили овог човека и почели да вичу: «Он је страшно грешио, лагао је чак за време исповести, призвао је Самог Христа за сведока да никад неће учинити исти грех и прекршио је велику заклетву. Он је наш!» Али Господ је рекао: «Овај човек је велики грешник, али није изгубио веру у Моју милост, и због тога му опраштам његове грехове. Све си му одузео, ђаволе, али једно ниси могао да му одузмеш - наду у Моје милосрђе и она га је спасила!»

Браћо и сестре! Преподобни Јован Дамаскин каже: «Постоје три крштења. Прво крштење је Тајна Цркве. Друго крштење је мучничком крвљу: ако човек буде убијен, мучен до смрти за своју веру у Христа. И треће крштење је крштење у сузама покајања.» Наравно, под сузама овде треба подразумевати и унутрашњи плач људског срца.

У Светом Писму се каже да је Тајна покајања велика милост Божија. Без ње не би могао да

се спаси ниједан човек који живи на Земљи. Браћо и сестре, четворица људи су носила ослабљеног код Господа. Нека нашу душу код Њега доведу четворица јеванђелиста – Свето Писмо.

Желим да и ви на Страшном суду чујете речи, које је чуо болесник који поред свих болести није изгубио веру у Спаситеља: «Чедо, опраштају ти се греси твоји!»

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДВАДЕСТ ОСМА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

св. Алимџије Стољник, преп. Јаков Отшелник, преп. Стилијан
преп. Прокопије Персијски, преп. Никон Покајаније
Лк. 18, 35 - 43, зч. 93; Кол. 1, 12 - 18, зач. 250.

архимандрит Рафаил (Карелин)

ГРЕХ И ПОКАЈАЊЕ

Браћо и сестре! Господ је рекао *раслабљеном*: *Не бој се, чедо, опраштају ти се тријеси твоји* (Мт. 9, 2). Грех је тешка надгробна плоча која притиска човеково срце. Грех је лажљивац, који нас непрестано вара, који лажно обећава насладу и срећу, а доноси само муку у духу, тугу и осећање смрти срца, окамењености.

Грех је лопов, који искористивши поверење домаћина улази у кућу, а затим је дрско пљачка. Грешник је пијаница. Пијаница се вечно буди негде под оградом, у прљавштини. И грешник вечно после пада осећа да су му тело и душа оскрнављени, осећа како црв глође његово срце, осећа велики губитак – губитак благодати.

Како је то страшно, браћо и сестре! Читавог живота се чувамо, пажљиви смо и неповерљиви, али сваки пут нас демон непрестано вара, поново и поново бивамо преварени његовим фатаморганама, поново лутамо према греху, као према неким мочварним ватрицама које лутају, које нас заводе у живо блато.

Нема јаче боли од боли срца, тајне боли грешника: мука покајања које гризу срце грешника, као невидљивим зубима, дању и ноћу. Грешнику ништа није мило, чак ни ако стекне читав свет. Његово срце предосећа будуће муке и због тога грешниково срце плаче.

Господ је рекао: Али с дрвета од знања добра и зла, с њега не једи; јер у који дан окусиш с њега, умријећеш (1 Мојс. 2, 17). Страшна је слика смрти! Замислите труп човека који се распада, отиче, покрива се мртвачким плавилом. Исто се дешава и с људском душом. Грех продире у наше срце као мали црв, а онда у срцу расте и претвара се у огромну отровницу.

Браћо и сестре! Кад је човек болестан ма како да му је тешко, ако осећа бол то ипак значи да је још жив, да још постоји нада у спасење. А кад тело више ништа не осећа, за човека нема наде, он се претвара у мртваца. Ако човека мучи савест, ако га претвара, то значи да је још жив, чак и ако је сличан болеснику, који је од главе до пете покривен гнојним чиревима и годинама је прикован за

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

одар.

Најстрашније стање наступа кад човек престаје да види свој грех, кад више није свестан дубине свог пада и кад се труди да оправда себе. Овакав човек више није болестан, овакав човек је духовно мртав.

Како често многи прилазећи исповести, крсту и Јеванђељу, кажу: «Уопште нисам грешан!» Или: «Грешан сам као и сви!» Или: «Грешан сам за све!» не схватајући смисао ових речи, не проничући у њих. И не зато што заиста осећају (или не осећају) свој пад, већ зато што желе да што пре оду од крста и Јеванђеља. Ако оваквог човека упиташ: «А за шта си крив?» као одговор наилазиш на изгубљен поглед: човек не схвата питање. Неки од нас се, браћо и сестре, чак и на исповести труде да правдајући себе окриве друге људе, да окриве саме околности свог живота. Неки крсту и Јеванђељу прилазе осмехујући се. Неки равнодушног, каменог лица. И одлазе с истим оваквим лицем и срцем.

Човек на исповести целива крст, овим он као да позива за сведока Самог Исуса Хирста да ће његова исповест бити дубока и искрена, да се нада да ће га крст спасити и заштити.

Целивајући крст човек као да за сведока призива самог Господа и даје пред Богом реч да ће исправити свој живот и после исповести отићи као други човек. Поред крста стоји Јеванђеље. То је мерило нашег живота, оно показује колико смо далеко отишли од Бога. И уједно је то књига нашег живота, која нам показује пут повратка ка Њему.

Од чега почиње грех? Прво лука-

ви представља пред нама саблажњиве помисли. Ово је први степен. И човек може или да одбаци, да угаси прве искре пламена који се диже, или да окован сликом, која се пред њим појавила задржи на њој свој поглед, да оклева.

Други степен је пажња. Као што дете гледа егзотичну слику тако и грешник гледа грех који је кушач урезао у његов ум. Зато се у светоотачким делима демон понекад назива «живописцем».

Затим, трећи степен греха представља спајање, кад се човекова душа више не супротставља греху, кад га унутрашње не одбацује, кад је заинтересована, кад се бави њиме.

После спајања с грехом долази сједињење кад наша осећања стају на страну греха, кад га желе, кад се у нама буди чулност, али се разум још увек бори с њом.

Следећи степен је заробљавање, кад осећања савладавају разум. Човек више не тражи начине или снагу да се бори с грехом, насупрот томе – прави планове како да га оствари. После заробљавања следи дејство. Тада већ не само жеља и ум, већ и воља прелазе на страну греха и он се реализује у људским поступцима.

После овога наступа следећи степен, браћо и сестре, понављање греха, кад он већ прелазу у навику. Тешко је борити се с навиком. На почетку је грех још лако ишчупати из срца, као што се чупа млада трава. А навика је моћно дрво, које је пустило моћно корење дубоко у земљу.

Затим навика постаје карактерна црта. Овде је човек сличан ономе ко је доспео у мочвару, кога гута живо

блато. Он сам више не може да се ишчупа, у стању је само да виче и да зове у помоћ.

Ако му неко баци канап он ухвативши се за њега може да се извуче из смртоносног живог блата, може да се спаси. Шта ово значи? Човеку је у оваквом стању потребна помоћ, потребна му је молитва, а нарочито је потребно послушање. Чак могу да кажем да у овој последњој етапи греха човека може да спаси само једно: ако се одрекне своје воље и ако се буде налазио у потпуном послушању духовном оцу.

Постоји и горе стање кад грех као да постаје човекова друга природа. И тада човек нипошто не тражи избављење од греха, не жели да се спаси, јер се сјединио с грехом у један дух.

То је безизлазно стање, кад човек не само да се навикао на грех, већ га је и заволео и тако се још за живота уподобио демону...

Браћо и сестре! Господ нам је даровао Тајну покајања, Тајну, коју су оци називали другим крштењем. Покајање садржи у себи свест о сопственим греховима, жаљење због њих, њихово искрено и потпуно откривање на исповести. Због тога Црква својој деци саветује да унапред, пред исповест на извештај начин прелистају књигу свог живота, да виде, да открију у њој грехове, нарочито оне који се често понављају. Ово време Црква назива «припремом за Причешће». Човек сразмерно својим могућностима треба да се искључи из свега спољашњег, испразног, свакодневног, да се погрузи у себе, да види своје срце. Грех мора бити исповећен тако да свештеник, савршитељ Тајне зна

који грех разрешава и опрашта, тачније речено – Господ кроз њега.

Велика је милост Божија. Наше спасење зависи од нас, а Господ га жели више него ми сами. Што узвишенијим духовним животом човек буде живео, тим шире ће видети слику свог пада, тим боље ће видети своју удаљеност од Бога. И тим дубље ће бити његово покајање.

Уједно треба да имамо на уму да покајање није само плод нашег труда, већ и дар Божји. И много искушења се појављује на путу човека, који искрено жели да се покаје. Светитељ Амфилохије Иконијски пише да је једном код њега дошла жена из угледне породице и да је рекла да је починила грех који јој не даје мира. Свети Амфилохије је одговорио да је спреман да саслуша њену исповест. Међутим, она је ћутала. Он је поновио свој позив. Тада је кнегиња признала: «Оче, не могу да говорим. Овај грех је превише страشان и сраман!» «Можда ћеш га открити другом свештенослужитељу, а не мени?» понуди светац. «Ако га некоме и исповедим на целом свету,» одговори жена, «то ћеш бити само ти.» «Прочитао сам молитву,» казује свети Амфилохије, «али је жена ћутала. На крају је изговорила: «Не, немам снаге, не могу да се исповедим!» «Ако, кћери моја, не можеш да се исповедиш макар напиши тај грех на папиру, а ја ћу се молити да ти буде опроштен,» рекао је светац. «Оче, не смем да учиним чак ни то!» одговорила је и отишла. «После извесног времена кнегиња је поново дошла код мене,» наставља свети Амфилохије, и поновило се исто. Као да јој је демон везао језик. Само је плакала и говорила: «Не смем,